

W samym sercu celebracji eucharystycznej istnieje moment, który na pierwszy rzut oka może wydawać się krótki, a nawet drugorzędny, a jednak w rzeczywistości kryje w sobie ogromną głębię duchową: przygotowanie darów. Nie chodzi jedynie o przyniesienie chleba i wina na ołtarz. W istocie jest to gest, który obejmuje całe ludzkie życie, oczyszcza je w dziękczynieniu i wznosi ku Bogu.

Ten obrzęd, głęboko zakorzeniony w tradycji biblijnej, ma swoje korzenie w starożytnych ofiarach ludu Izraela, gdy składano Bogu pierwociny ziemi. Te pierwsze plony nie były jedynie aktem rolniczym czy ekonomicznym: były wyznaniem wiary. Lud uznawał, że wszystko pochodzi od Boga i że On jest Panem historii, ziemi i ludzkiego serca.

Dziś, w liturgii Kościoła, ten gest pozostaje żywy. **Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego (140)** przypomina nam, że jest rzeczą stosowną, aby wierni aktywnie uczestniczyli, przynosząc chleb i wino, a także inne dary przeznaczone dla Kościoła i ubogich. Jednak poza widzialnym gestem dokonuje się coś głęboko duchowego: cała wspólnota wyrusza ku Bogu.

Lud, który idzie, ofiarując

Procesja z darami nie jest zwykłym przeniesieniem przedmiotów. Jest znakiem Kościoła w drodze. Wierni idą przez świątynię, niosąc w swoich rękach to, co stanowi ich życie: pracę, trud, radości, zmagania, nadzieje. Wszystko to wznosi się na ołtarz.

W tym ruchu wspólnota uświadamia sobie coś fundamentalnego: jest otoczona łaską. Nic z tego, co ofiaruje, nie należy wyłącznie do niej. Chleb i wino są owocem ziemi i pracy ludzkiej, ale przede wszystkim są owocem Bożego błogosławieństwa. Tu rozpada się jedno z wielkich współczesnych złudzeń: przekonanie, że człowiek jest absolutnym właścicielem tego, co posiada.

Przynoszenie darów jest więc aktem pokory i prawdy. To uznanie, że wszystko jest darem.

Wdzięczność, która przemienia

W społeczeństwie naznaczonym pośpiechem, konsumpcją i samowystarczalnością, ten gest liturgiczny staje się prawdziwą szkołą duchową. Uczy nas życia w wdzięczności.

Współczesny człowiek ma skłonność do zawłaszczania wszystkiego: czasu, sukcesu, dóbr, a nawet osób. Tymczasem w Eucharystii uczy się oddawać. I czyni to nie ze smutkiem czy rezygnacją, lecz z radością. Bo ten, kto ofiaruje Bogu, nie traci: wchodzi w komunie.

Przygotowanie darów jest w tym sensie prawdziwym **wyznaniem wiary w czynie**. Bez słów wierzący ogłasza: „Wszystko otrzymałem od Ciebie, Panie, i wszystko Tobie oddaję z wdzięcznością”.

I tutaj dokonuje się coś głęboko tajemniczego: Bóg bierze to, co człowiek ofiaruje — ograniczone, niedoskonałe, małe — i przemienia to w coś nieskończenie większego. Chleb i wino staną się Ciałem i Krwią Chrystusa. Ale także serce tego, kto ofiaruje, zostaje przemienione.

Ofiarować, aby wejść w komunie

Ten gest nie jednoczy nas tylko z Bogiem; jednoczy nas także z braćmi i siostrami. Przynoszenie innych darów — przeznaczonych dla ubogich lub na potrzeby Kościoła — ukazuje społeczną wymiar Eucharystii.

Nie ma prawdziwej ofiary bez miłości. Nie ma autentycznej komunii z Bogiem, jeśli nie ma komunii z innymi.

W tym sensie liturgia wychowuje serce. Wyzwała nas z egoistycznego posiadania i wprowadza w logikę daru. Uczymy się, że pozbawienie się czegoś nie czyni nas uboższymi, lecz ubogaca nas w komunii. To, z czego rezygnujemy dla siebie, staje się życiem dla innych.

Tutaj z mocą rozbrzmiewa świadectwo pierwotnego Kościoła, opisane w Dziejach Apostolskich: wspólnota, w której nikt nie cierpiał niedostatku, ponieważ wszystko było wspólne. Nie była to utopia społeczna, lecz owoc autentycznego życia eucharystycznego.

Ubóstwo, które przyciąga łaskę

Przynosząc dary, człowiek wyraża nie tylko swoją wdzięczność, ale także swoje ubóstwo. Uznaje, że nieustannie potrzebuje Boga, że wszystko otrzymuje od Niego.

I paradoksalnie to właśnie to ubóstwo przyciąga Bożą płodność. Wdzięczność ubogiego — tego, który wie, że wszystko jest łaską — staje się początkiem nowych błogosławieństw. Każde dziękczynienie otwiera drzwi do odnowionej komunii z Bogiem.

Oto kluczowa zasada duchowa: kto dziękuje, otrzymuje więcej. Nie dlatego, że Bóg coś „jest winien”, lecz dlatego, że wdzięczne serce jest gotowe przyjąć łaskę.

Szkoła wolności i braterstwa

Przygotowanie darów jest także szkołą wewnętrznej wolności. W świecie, w którym szczęście często utożsamia się z gromadzeniem, liturgia uczy czegoś przeciwnego: prawdziwa radość znajduje się w dawaniu.

Nie pozbawienie samo w sobie rodzi radość, lecz komunია, która rodzi się z daru. Gdy „ja” otwiera się na „my”, pojawia się nowa radość — głębsza i bardziej autentyczna.

W ten sposób ten gest liturgiczny kształtuje prawdziwie chrześcijańską wspólnotę, w której wzajemność, solidarność i braterstwo nie są abstrakcyjnymi ideami, lecz przeżywaną rzeczywistością.

Można powiedzieć, że tworzy się prawdziwie „mesjański” klimat: zapowiedź Królestwa Bożego, w którym wszystko jest ukierunkowane na komunię.

Z życia na ołtarz... i z ołtarza do życia

Liturgia nie jest oddzielona od życia. Przeciwnie — rodzi się z niego i je przemienia. Przygotowanie darów zbiera to, co zwyczajne — pracę, trud, relacje — i wznosi to ku Bogu. A następnie, z ołtarza, łaska powraca do życia, aby uczynić je płodnym.

Każda chwila przeżywana w wdzięczności staje się ofiarą. Każdy akt miłości, każda ofiara, każda służba może być duchowo ofiarowana w Eucharystii.

W ten sposób całe życie nabiera charakteru eucharystycznego.

Chrystus, doskonała ofiara

Na koniec, ten gest znajduje swoje pełne znaczenie w Chrystusie. Ponieważ w Eucharystii nie ofiarujemy jedynie rzeczy: jednoczymy się z ofiarą Chrystusa, który oddaje się całkowicie Ojcu.

On nie ofiaruje czegoś zewnętrznego wobec siebie. Ofiaruje samego siebie.

I w tym całkowitym darze gromadzi rozproszoną ludzkość i wprowadza ją w Bożą komunię.

Dlatego, gdy przynosimy dary, wyrażamy coś bardzo głębokiego: chcemy zjednoczyć nasze życie z życiem Chrystusa, chcemy, aby wszystko, czym jesteśmy, zostało przemienione przez Jego miłość, chcemy uczestniczyć w Jego ofierze.

Przygotowanie darów nie jest tylko kolejnym obrzędem. To moment, w którym całe życie wierzącego wznosi się na ołtarz. To chwila, w której serce uczy się dziękować, dzielić się i ufać. To początek przemiany, która osiąga swój szczyt w komunii.

I być może, gdybyśmy przeżywali to w pełnej świadomości, odkrylibyśmy, że w tym prostym geście kryje się jeden z największych kluczy życia chrześcijańskiego:
wszystko jest darem... i wszystko jest powołane, by stać się ofiarą.